Τι είναι ελληνικό?

Ανασκόπηση της ελληνικής πραγματικότητας
με βάση τα ημερολόγια ρατσισμού
(και να φανταστείτε ότι λείπουν τα 3/4 του έτους!)

Όταν την δεκαετία του 2000 μέσα από άλλες κινηματικές δομές κάποιες και κάποιοι από εμάς αρχίζαμε να θέτουμε τα ζητήματα του ρατσισμού και της πατριαρχίας στον αριστερό και αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά και κοινωνικά, πέφταμε συνήθως πάνω στον τοίχο ενός σταθερού αντίλογου που διαμήνυε σε διάφορους τόνους και επίπεδα ότι πάντα κάτι άλλο ήταν σημαντικότερο για την πόλη, την κοινωνία, το κράτος, τον κόσμο που ζούσαμε. Βασικό επιχείρημα αυτού του αντίλογου ήταν τότε πως ο ρατσισμός και η πατριαρχία είναι δομές αόρατες, σε αντίθεση με την ταξική καταπίεση που είναι υλικά έκδηλη, στον μισθό, την οικονομική κατάσταση, τις δυνατότητες, την ίδια την ανάγκη για δουλειά κτλ. Όσο και να αντέτειναν διάφορες, μειοψηφικές πάντα, τότε ομάδες ή άτομα ότι το βίωμα του να 'σαι γυναίκα στην ελλάδα ή, ακόμη, του να 'σαι μετανάστης, έχει τη δική του πολύ πρακτική, πολύ πραγματική υλικότητα, οι περισσότεροι δεν πολυ-καταλάβαιναν, ή και δεν θέλανε να καταλάβουν. Πέρασαν χρόνια και χρόνια με μια τέτοια παράδοση λόγου στους ριζοσπαστικούς χώρους που μπετονάρανε τέτοιες πρακτικές και τέτοιες αντιλήψεις σε βαθμό μάλιστα τέτοιο που ούτε καν το αντι-αλβανικό πογκρόμ της 4ης Σεπέμβρη του 2004 δεν τις ταρακούνησε. Δηλαδή, ενώ η ίδια η ελληνική πραγματικότητα είχε φέρει στα μούτρα μας ένα πανελλαδικής εμβέλειας κυνηγητό με έναν νεκρό και καμιά 300αριά χτυπημένους, μαχαιρωμένους κτλ, η κυρίαρχη αριστερή άποψη που αναδύθηκε ήταν η εξής: «εναντιωνόμαστε σε κάθε εθνικισμό», θέση που τελείως ξετσίπωτα εξίσωνε ελληνικό και ... αλβανικό την ημέρα που κυνηγούσαν αλβανούς σε όλη τη χώρα, και άρα αυτή η θέση επιμέριζε ισότιμα τις ευθύνες μεταξύ θυτών και θυμάτων, τελείως βολικά για τη ντόπια εθνική και ρατσιστική συνείδηση. Κάπου στο βάθος ψελλίζονταν οι γνωστές βλακείες των '90ς, οι οποίες αντανακλούσαν περίφημα πόσο ΔΕΝ είχε σκεφτεί κανείς σε αυτή την αριστερά πάνω στον ρατσισμό, ότι, δηλαδή, το κράτος και το κεφάλαιο γεννούν (sic) το ρατσισμό και πως, δεύτερον, η ελληνική κοινωνία δεν είναι ρατσιστική, απλά οι 10 γραφικοί μαλάκες φασίστες της ελλάδας παρέσυραν ακόμα λίγες ... χιλιάδες, μέσα από τους αγώνες της εθνικής ποδοσφαιρικής ομάδας, να σηκώσουν χέρι ενάντια σε 'ξένους'. Φυσικά, η πραγματικότητα ήταν δύσκολη για να 'ναι αλήθεια πως απλώς κάποιοι ... παρασυρμένοι άνοιγαν κεφάλια αλβανών ή το σχεδόν πουθενά παρόν κράτος της 4ης σεπτέμβρη 2004 είχε υποκινήσει το πογκρόμ που διεξαγόταν από το υποκείμενο 'ελληνικός όχλος'. Έκτοτε, ακολούθησαν πολλά άλλα, με μεγαλύτερη ένταση, με αποκορύφωμα το κυνήγι μεταναστών, κυρίως ασιατών κι αφρικανών , τον Μάη του 2011. Και, βέβαια, οι ναζί στη βουλή με 7% τον Ιούνη του 2012. Αλλά πλην των πογκρόμ και των εκλογών που ήταν διαδικασίες ζύμωσης και αναπαραγωγής, κεφαλαιοποίησης και κοινωνικο-πολιτικής έκφρασης του όχλου σε όλο και πιο ρατσιστικές και φασιστικές θέσεις, γεγονός αδιάψευστο πια ήταν ότι αν δεν υπάρχει κάτι (π.χ. ο ρατσισμός στην ελλάδα, οι ρατσιστές στην ελλάδα), τότε πώς διάολο αυτό εκπροσωπείται και στελεχώνει όλο και συχνότερα, με όλο και πιο συμπαγή τρόπο κάτι που θυμίζει φασισμό 21ου αιώνα; Κατά την σταθερή κι ανέμελη περίοδο του "όλα καλά" και του "δεν τρέχει τίποτα", υπήρχαν κανα δυο συνθήκες που βοηθούσαν να ριζώσουν οι ηλιθιότητες αυτές, περί ανυπαρξίας του ρατσισμού στην ελλάδα: ήταν η έλλειψη μνήμης, ήταν η αδιαφορία για το ιστορικό βάθος του ελληνικού φασισμού, ήταν αναμφισβήτητα το αγεφύρωτο χάσμα εμπειριών που βίωναν οι έλληνες (που στελέχωναν τους πολιτικούς χώρους) και οι μετανάστες. Τίποτα απ' όλα αυτά φυσικά δεν σταμάτησε να συμβαίνει και σήμερα. Με την διαφορά ότι η σημερινή εποχή είναι πιο ρευστή, πιο επικίνδυνη, πιο αγωνιώδης. Οι φασίστες σχεδόν πανευρωπαϊκά 'σκίζουν', η μεταπολίτευση τελείωσε, οι εγχώριοι φασίστες φορέσανε γραβάτες και παρίστανται στην κηδεία της, οι προσαγωγές του 'ξένιου δια' και η αναγκαστική εξαίρεση/ αποκοπή των μεταναστών από την κοινωνία μέσω του εγκλεισμού τους σε στρατόπεδα κράτησης, τα οποία ολοένα πληθαίνουν και αναπτύσσονται, καθημερινά ανακαλύπτει κανείς/καμιά ότι δεν έχει πάτο το βαρέλι της ρατσιστικής ξεφτίλας των ελλήνων. Τουλάχιστον όσοι/όσες λίγες το βλέπουν σοβαρότερα το πράγμα, αναγκάζονται να εξασκούν τη σκουριασμένη μνήμη τους, λόγω ενστικτωδών αντιδράσεων ψυχικής επιβίωσης, ενώ οι ιστορικές προσεγγίσεις του ελληνικού φασισμού, μολονότι μειοψηφικές και πάλι, τουλάχιστον πλήθυναν.

Τα ημερολόγια ρατσισμού που αποφασίσαμε να κρατάμε στο 0151, αποδελτιώνοντας λίγες βασικές εφημερίδες που εκφράζουν σχεδόν όλο το ελληνικό πολιτικό φάσμα, είναι μέρος αυτής της δουλειάς: να βοηθάμε τη μνήμη, να αποδεικνύουμε την υλικότητα, να παρέχουμε στους εαυτούς μας πρώτη ύλη που ζητάει ανάλυση και ερμηνεία, τέλος, να δείχνουμε τις συνδέσεις ανάμεσα στη στενή εμπειρικά ζωή του καθενός και της καθεμιάς και το τι συζητιέται και γίνεται στη δημόσια σφαίρα, πράγματα που συχνά βιώνουν οι μετανάστες αυτής της χώρας. Για κάτι τέτοιους λόγους είναι απαραίτητα, παρόλο που είναι κουραστικά και χρονοβόρα στη σύνταξη τους τα ημερολόγια ρατσισμού, πράγμα που εξάλλου δείχνει με έναν ύστατο τρόπο την υλικότατη βάση του ρατσισμού, αν έχεις κάθε μήνα 100, 150 ή 200 ειδήσεις σε μια εφημερίδα που αφορούν στη ζωή των μεταναστών στην ελλάδα. Ποιός θα αμφισβητήσει, λοιπόν, πια την υλικότητα του ρατσισμού του ελληνικού όχλου και των εκπροσώπων του μπροστά σε μια θάλασσα ειδήσεων που αφορούν στο πως θα γίνει αφόρητη η ζωή των 'ξένων'; Ποιός θα επικαλεστεί την έλλειψη στοιχείων για την τεκμηρίωση του ρατσισμού, όταν θα μπορεί να του αντιπαρατεθεί μια πολιτικά οργανωμένη γνώμη που γνωρίζει και θυμάται; Ποιός θα πει, λοιπόν, ξανά για την ανυπαρξία της υλικής βάσης του ρατσισμού στην ελλάδα και δεν θα του αντιταχθεί πως το ίδιο του το επιχείρημα είναι ρατσιστικό;

Αλλά τα ημερολόγια ρατσισμού δεν είναι μόνον η πρώτη ύλη για την άρθρωση ενός αντεπιχειρήματος στους ρατσιστές. Είναι και μια πυξίδα για τον προσανατολισμό μας στον ελληνικό βούρκο, ένα εργαλείο για να καταλάβουμε καλύτερα το ερώτημα "τι είναι ελληνικό" στην αυγή του 21ου αιώνα. Ακόμα κι αν κανείς δεν παραλάβει στο μέλλον το μήνυμα μέσα στο μπουκάλι, τουλάχιστον εμείς θα έχουμε την ευκαιρία να δώσουμε μια συγκροτημένη απάντηση γύρω απ' αυτά. Αν πάλι δεν σας καλύπτει κανένα από τα παραπάνω κίνητρα, μπορείτε ακόμη να κάνετε χρήση του

κείμενου αυτού ως απάντηση σε ερώτημα κάποιου (αναρχο)τουρίστα στα εξάρχεια για το 'πως τα περνάμε στην ελλάδα'.

Καλώς ήρθατε στην ελλάδα!

Το νοτιοβαλκανικό άκρο των βαλκανίων που ακούει στο όνομα ελλάδα είναι μια χώρα 11 τουλάχιστον εκατομμυρίων κατοίκων, στις πολλές αρετές της οποίας δεν γίνεται να αναφερθούμε σε ένα τόσο μικρό κείμενο, πιστεύουμε όμως ότι θα δώσουμε μια ικανοποιητική γεύση των τοπικών εθίμων και των αξιών των κατοίκων της με βάση μια τρίμηνη μόλις παρακολούθηση κάποιων βασικών καθημερινών εφημερίδων της, χωρίς, από την άλλη, να μπορούμε να αποδώσουμε το 100% της ελληνικής πραγματικότητας των πρώτων τριών αυτών μηνών.

Στις 5 Ιανουαρίου βγαίνει στη δημοσιότητα επίθεση που διαπράχθηκε την παραμονή της πρωτοχρονιάς του 2014: «Ηρθαν απότομα από πίσω μου, με αιφνιδίασαν, μου έριξαν μια μπουνιά στο πρόσωπο, σπάζοντάς μου τα δόντια. Συνέχισαν να με ξυλοκοπούν με λύσσα. Ηταν χρυσαυγίτες. Να μην πω 100%, αλλά μόνο αυτοί χτυπούν έτσι δολοφονικά». Ο 56χρονος Ρομ μικροπωλητής Χρήστος Δημητρίου κατήγγειλε στον τηλεοπτικό σταθμό ΑΝΤ1 τον ανηλεή ξυλοδαρμό του από μέλη της Χρυσής Αυγής στην οδό Πανόρμου στους Αμπελόκηπους. Οπως υποστηρίζει το θύμα της επίθεσης, οι τέσσερις γεροδεμένοι, μαυροφορεμένοι, με ξυρισμένα κεφάλια, που του επιτέθηκαν, όχι μόνο τον ξυλοφόρτωσαν αλλά του έκλεψαν τα πράγματα που πωλούσε και μικρό χρηματικό ποσό.

Στις 8 Ιανουαρίου συνεχίζεται η δίκη κατά των χρυσαυγιτών Χρήστου Στεργιόπουλου και Δημήτρη Λιακόπουλου για τη δολοφονία με μαχαίρι του πακιστανού μετανάστη Σαχτζάτ Λουκμάν τον προηγούμενο χρόνο (17-01-2013) στα Πετράλωνα.

Στις 11 Ιανουαρίου βγαίνει προς τα έξω μια επίθεση εναντίον του Ιρανού πρόσφυγα Σαϊντ στην Αθήνα, στον οποίο επιτέθηκε μια ομάδα 3 νεοναζί, κόβοντας του το αυτί: "Περπατούσα και μιλούσα στο τηλέφωνο, όταν τρεις άνδρες μαυροφορεμένοι μου επιτέθηκαν στην πλατεία Μεταξουργείου. Με χτύπησαν, ένας τους έβαλε το χέρι του γύρω από τον λαιμό μου, μου

έκανε κεφαλοκλείδωμα και με τα δόντια του έκοψε το αυτί μου. Αιμορραγούσα και το αυτί μου έπεσε στο έδαφος." "Εγώ δεν είδα κανέναν πολιτισμό στην Ευρώπη, καμία αγάπη", πρόσθεσε. Παρόλο που από τον Οκτώβριο του 2013 έχει ξεκινήσει, σύμφωνα με το ελληνικό κράτος, ποινική έρευνα κατά της χρυσής αυγής, φαίνεται πως δεν ισχύει το ίδιο και για το συγκεκριμένο περιστατικό, για το οποίο δεν υπάρχουν μέχρι σήμερα συλλήψεις, μιας και η αστυνομία δεν ασχολείται με περιστατικά που καταγγέλλονται δημόσια ή σ' αυτήν από άτομα "χωρίς χαρτιά" παραμονής στη χώρα. Η απουσία συλλήψεων σε επιθέσεις τέτοιας έντασης, όμως, κινδυνεύει να εκθέσει την εδώ και μήνες διακηρυγμένη δουλειά του ελληνικού κράτους να τιμωρεί τους ρατσιστές, οπότε λαμβάνονται μέτρα για την αποτροπή μιας τέτοιας έκθεσης: έτσι, στις 16 Ιανουαρίου αστυνομικοί συλλαμβάνουν και απελαύνουν τον Ιρανό πρόσφυγα Σαϊντ, θύμα της επίθεσης.

Στις 15 Ιανουαρίου το υπουργείο προ.πο. διασκεδάζει τις εντυπώσεις ανακοινώνοντας πως κλείνει το αστυνομικό τμήμα Ακροπόλεως στην οδό Λεωχάρους 4 λόγω παλαιότητας του κτιρίου αλλά και λόγω των συσσωρευμένων καταγγελιών περί παραβίασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων από αστυνομικούς του εν λόγω τμήματος. Ένα μέρος της αριστεράς, μέσω των εφημερίδων της, το πανηγυρίζει ως νίκη. Έτσι, περνά απαρατήρητη (;) η λογική πως στην ελλάδα αν είσαι μπάτσος κάνεις βασανιστήρια σε μετανάστες κρατούμενους, θα συνεχίσεις μεν να δουλεύεις αλλά θα κλείσουν το τμήμα που δουλεύεις (;). Η ελληνική αστυνομία με λιτή δήλωση ανακοινώνει πως το προσωπικό του Α.Τ. Ακροπόλεως σπάει και διοχετεύεται σύσσωμο σε τρία άλλα τμήματα: Σύνταγμα (βουλή και πέριξ), Ομόνοια (πρέζα, πορνεία), Εξάρχεια (ανήσυχη νεολαία). Ως γνωστόν, στα τρία τελευταία τμήματα δεν γίνονται βασανιστήρια σε μετανάστες κρατούμενους...

Στις 16 Ιανουαρίου βγαίνουν στη φόρα οι διάλογοι της ομάδας ΔΙΑΣ και του αστυνομικού κέντρου επιχειρήσεων κατά την δολοφονία Φύσσα. Η εντολή του κέντρου είναι σαφής: "Παραμείνατε σε απόσταση να μας δίνετε εικόνα."

Τα μεσάνυχτα της Κυριακής 19 προς 20 Ιανουαρίου, περιπολία του λιμενικού εντοπίζει και επιτίθεται σε βάρκα όπου επέβαιναν 28 μετανάστες (8 βρέφη και παιδιά) κοντά στο Φαρμακονήσι Λέρου, προσπαθώντας να τους αποτρέψουν να μπουν σε ελληνικά χωρικά ύδατα, με αποτέλεσμα τον θάνατο 12 από τους επιβαίνοντες. Από την ημερομηνία αυτή μέχρι και ένα μήνα αργότερα, το θέμα θα παραμείνει στην επικαιρότητα με διάψευση του λιμενικού περί ευθύνης του, παρά τις μαρτυρίες των 16 επιζώντων στην ύπατη αρμοστεία του ΟΗΕ, η οποία ζητά επέκταση των ερευνών.

Ένας επιζών κατέθεσε:"Για να σωθούμε, προσπαθούσαμε να ανέβουμε στο σκάφος του Λιμενικού. Οι λιμενικοί μας κλοτσάγανε για να πέσουμε πάλι στη θάλασσα. Βλέπαμε μπροστά μας μες στη θάλασσα τα παιδιά μας να πνίγονται και να κουνάνε πάνω-κάτω τα χέρια για να σωθούν, και δεν μπορούσε να τα βοηθήσει κανείς. Ενας Σύρος προσπάθησε μ'ένα κοντάρι να σώσει ένα παιδί που πνιγόταν. Ο λιμενικός τον κλότσησε για να τον εμποδίσει. Οι γυναίκες μας πνίγονταν, φώναζαν βοήθεια, και οι λιμενικοί τούς φώναζαν «φακ γιου, φακ γιου» και δεν έκαναν τίποτα. Μια γυναίκα τη βοηθήσαμε να ανεβεί στο σκάφος, την έπιασαν από τα μαλλιά και την πέταξαν στην άλλη άκρη, το ίδιο και το μωρό που είχε μαζί. Η κόρη ενός δεν είχε μάθει ακόμα να λέει μαμά και μπαμπά. Φώναζε, και δεν την έσωσε κανένας.

Εβλεπα τη γυναίκα και το παιδί του φίλου μου στη θάλασσα να πνίγονται. Εβγαλα τα ρούχα μου και ζητούσα σωσίβιο για να πέσω να τους σώσω. «Φακ γιου», μου έλεγαν. «Σκοτώστε με κι εμένα,

σκοτώστε με», τους είπα. Αλλοι ήθελαν να πέσουν στη θάλασσα να πεθάνουν με τους δικούς τους.

Τους εμποδίσαμε. Ο ένας που φαινόταν αρχηγός μάς έλεγε πως άμα πούμε τίποτα, θα μας σκοτώσουν όλους."

Τραγικές φιγούρες ανάμεσα στους επιζώντες οι τρεις μετανάστες που έχασαν όλη τους την οικογένεια: τη γυναίκα του και τα τέσσερα παιδιά

του ο ένας, τη μητέρα του, τον οχτάχρονο αδερφό του και τη δεκάχρονη αδερφή του ο άλλος, τη γυναίκα του και τα δύο παιδιά του ο τρίτος. Ο υπουργός ναυτιλίας Μ. Βαρβιτσιώτης σε δηλώσεις του για το περιστατικό επιτίθεται στον εκπρόσωπο του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (22/01): «Ο κ. Μούζνιεκς και διάφοροι άλλοι θέλουν να δημιουργήσουν πολιτικό θέμα στην Ελλάδα και είναι συνεχής αυτή η πίεση η οποία δεχόμαστε». Ο υπουργός προ.πο. (24/01) καλύπτοντας πολιτικά τον υπουργό ναυτιλίας δηλώνει «Η τρομοκρατία είναι πιθανό να εκμεταλλευτεί την παράνομη μετανάστευση.»
Ο αρχηγός του λιμενικού Δημήτρης Μπαντιάς δηλώνει: «Σαν αρχηγός του Λιμενικού Σώματος θα αναλάβω την ευθύνη μου. Θα ξεκαθαρίσω ένα πράγμα. Ζητάμε συγγνώμη.» (30/01). Σε λιγότερες από 3 εβδομάδες, ο Μπαντιάς θα απομακρυνθεί από τη θέση του αρχηγού. Μην προτρέξετε να τον συμπαθήσετε, είναι ο ίδιος που κάποιους μήνες πριν έστειλε στρατιωτικά κομάντο του λιμενικού να καταδιώξουν τους Μάριον Κόλα και Ιλίρ Κούπα. Αλλά πάντα στην ελλάδα υπάρχει κάτι χειρότερο από το χειρότερο.

Στις 27 Ιανουαρίου, ημέρα μνήμης του Ολοκαυτώματος, επιτέλους κάποια καλά νέα από την Καβάλα, με τα λόγια του αστυνομικού δελτίου: "Πρώτες πρωινές ώρες χθες (26-1-2014) στην πόλη της Καβάλας, ομάδα 50 περίπου ατόμων του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου, έχοντας καλυμμένα τα χαρακτηριστικά των προσώπων τους με κράνη και κουκούλες, επιτέθηκαν με ξύλινα ρόπαλα, αλυσίδες, πέτρες και μολότοφ, σε ομάδα 14 ατόμων περίπου, μελών τοπικού Σωματείου, ενώ κατά την διαφυγή τους, προξένησαν φωτιά σε τρεις κάδους απορριμμάτων". Σημείωση των μεταφραστών του αστυνομικού δελτίου: όπου "τοπικό Σωματείο", διάβαζε: φασίστες της Πατριωτικής Κίνησης Καβάλας. Η Καβάλα αναμφισβήτητα παίρνει το βραβείο αντιφασισμού για τον Ιανουάριο του 2014 μιας και, όπως ανακοινώνει η αστυνομία πάλι, 13χρονος Αλβανός μαθητής συλλαμβάνεται από την Ασφάλεια καθώς τόσο κατά την 28η Οκτωβρίου όσο και κατά την 17η Ιανουαρίου εισήλθε κατά τις βραδινές ώρες στην αυλή του σχολείου του, αφαίρεσε την ελληνική σημαία από το ιστό και την έκαψε στο πεζοδρόμιο.

Στις 29 Ιανουαρίου ο Αιγύπτιος μετανάστης Ουαλίντ που το καλοκαίρι του 2012 είχε βασανιστεί και βρέθηκε αλυσοδεμένος σε δέντρο της Σαλαμίνας την επόμενη μέρα, καταγγέλει δημοσίως ότι δέχεται απειλές από τους βασανιστές του.

Στις 30 Ιανουαρίου ο Δένδιας δηλώνει: η ποιότητα των παράνομων μεταναστών που δέχεται η χώρα «είναι τραγική». Εξηγώντας, τόνισε: "Ο μετανάστης της πρώην Σοβιετικής Ένωσης που πάει στη Σουηδία έχει ένα επίπεδο, εμείς αντιμετωπίζουμε μετανάστες από το Μπαγκλαντές, το Αφγανιστάν με μια άλλη κουλτούρα από έναν άλλο κόσμο. Αυτή είναι η δική μας ατυχία".

Στις 31 Ιανουαρίου οι έλληνες πολίτες της κρίσης εμφανίζονται και πάλι έτοιμοι να επέμβουν, αγανακτισμένοι από την παραβατικότητα των Ρομά, τους οποίους κατηγορούν για ρευματοκλοπές και υδροκλοπές, αλλά και "πιθανή" διακίνηση ναρκωτικών (ενάντια στην ναρκοκουλτούρα λοιπόν και η Καλαμάτα...). Εξαναγγέλλουν λοιπόν την έναρξη κινητοποιήσεων, μέχρι την οριστική απομάκρυνση των Ρομά από την Αγία Τριάδα Καλαμάτας: "Το δημαρχείο της Καλαμάτας επισκέφθηκε η επιτροπή κατοίκων κι ενημέρωσαν το δήμαρχο Παναγιώτη Νίκα, για την έναρξη συνεχών κινητοποιήσεων, μέχρι να λήξει το θέμα με την μετεγκατάσταση των Ρομά από την Αγία Τριάδα στον οικισμό της Μπιρμπίτας, που δημιουργήθηκε για το σκοπό αυτό."

Στις 2 Φεβρουαρίου αποκαλύπτεται πως ο Θόδωρος Καρυπίδης, υποψήφιος περιφερειάρχης του ΣΥΡΙΖΑ στην δυτική μακεδονία, ήδη από

τον περασμένο Ιούνιο, είχε ποστάρει στη σελίδα του στο facebook τα εξής: «Η Νέα Τηλεόραση της Ελλάδας θα λέγεται NEPIT (Nerit) που είναι Εβραϊκό όνομα για κορίτσια και σημαίνει στα εβραϊκά Nera και δένεται σε κορίτσια που γεννήθηκαν κατά τη Χάνουκα...«κερί» της Ανθελληνικής γιορτής Χάνουκα δηλαδή...τι γιοργάζουν οι Εβραίοι στην Ανθελληνική γιορτί Χάνουκα. Το όνομα Nerit είναι συγγενές με το Berit (πως λέμε Μπενέ Μπερίτ...). Φημολογείται ότι δ/ντης μπορεί να είναι ο Παπαχελάς, το αστέρι της Bilderberg. Ο πλέον κατάλληλος.. Ο Σαμαράς ανάβει ένα - ένα τα κεριά (Νερίτ) στην επτάφωτη λυχνία των Εβραίων και βάζει φωτιά στην Ελλάδα ...μετά την επίσκεψή του στην Συναγωγή της Θεσσαλονίκης, (τι ειρωνία :μέσα στην πατρίδα του Μεγαλέξανδρου) οργανώνει νέα Χάνακα κατά των Ελλήνων...».

Ο Καρυπίδης ως δημοσιογράφος ήταν από εκείνους που είχε δώσει βήμα σε εκπροσώπους των νεοναζί στην εκπομπή του, ενώ εναντιώθηκε στις συλλήψεις των χρυσαυγιτών. Η, δε, υποψηφιότητα του θεωρήθηκε 'κλειδί' για την ενδεχόμενη συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ και του ακροδεξιού κόμματος των 'Ανεξάρτητων Ελλήνων'. Η αντίδραση του κόμματος είναι νωχελική. Η υποψηφιότητα του Καρυπίδη στις δημοτικές εκλογές τελικά αποσύρεται από την κεντρική επιτροπή του κόμματος 4 μέρες μετά την αποκάλυψη των δηλώσεων του, ενώ, ο υποψήφιος δήμαρχος του ΣΥΡΙΖΑ στην Αθήνα, Σακελλαρίδης, εκφράζει την άποψη πως με τον Θ.Κ. απλώς τους χωρίζει μια διαφορετική "συναντίληψη". Από την άλλη, συμπαρίστανται στον Θ.Κ. για τις δηλώσεις του τόσο βουλευτές της χρυσής αυγής όσο και η τοπική οργάνωση του ΣΥΡΙΖΑ στην Κοζάνη. Ο ΣΥΡΙΖΑ κατηγορεί την αμερικανο-εβραϊκή επιτροπή που τοποθετήθηκε δημόσια για το θέμα Καρυπίδη πως διέπραξε "παρέμβαση στα εσωτερικά πράγματα της χώρας".

Τέτοια εποχή, πριν ένα χρόνο η χρυσή αυγή αλώνιζε στα νοσοκομεία για να ανακαλύψει και να διώξει μετανάστριες αποκλειστικές νοσοκόμες και από ότι έλεγαν οι πληροφορίες, το κυνήγι διεξαγόταν σε συνεργασία με το σωματείο – ελληνίδων – αποκλειστικών νοσοκόμων. Τρία-τέσσερα άρθρα στον ελληνικό τύπο του Φεβρουαρίου του 2014 επαναφέρουν το θέμα και η πολιτεία... αναλαμβάνει δράση. Στις **2 Φεβρουαρίου** στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός της Αθήνας συλλαμβάνονται 12 "αλλοδαπές" γυναίκες (επτά υπήκοοι Γεωργίας, δύο Βουλγαρίας, δύο Αλβανίας και μία Ρωσίας) και δύο Ελληνίδες. Όλες εργάζονταν ως αποκλειστικές νοσοκόμες, χωρίς να διαθέτουν το απαιτούμενο πτυχίο Σχολής Αδελφών Νοσοκόμων, καθώς και άδεια άσκησης επαγγέλματος. Όλες τις συλλήψεις έκανε η Διεύθυνση Αλλοδαπών. Τα υπόλοιπα τα αποκαλύπτει η Καθημερινή (στις 16 Φεβρουαρίου): "τον Μάιο του 2012, η επίθεση των ελεγκτών του ΙΚΑ τσάκωσε 106 «νοσοκόμες» χωρίς χαρτιά σε επτά διαφορετικά νοσοκομεία της Αθήνας. Πέντε μήνες αργότερα, άλλες 133 κυρίες που υποδύονταν τις νοσοκόμες πιάστηκαν σε Αθήνα, Ιωάννινα και Θεσσαλονίκη. Και αυτό, ενώ οι ελεγκτές έβλεπαν άπειρες «νοσοκόμες» να τρέχουν στους διαδρόμους για να γλιτώσουν τον έλεγχο. Στο νοσοκομείο του Ρίου το 2012, ο πρόεδρος της Ενωσης Αποκλειστικών Νοσοκόμων έλεγε πως οι παράνομες νοσοκόμες από τη Βουλγαρία καταφθάνουν στο προαύλιο με… πούλμαν, και ξεκινούν το «ψάρεμα» ασθενών στους θαλάμους."

Στις **7 Φεβρουαρίου** ψηφίζεται στη Βουλή η αφαίρεση του δικαιώματος ψήφου των ... νόμιμων μεταναστών στην ελλάδα.

Στις **20 Φεβρουαρίου** η δημοσιογράφος Διονυσία Λάγιου που έγραφε για περιστατικά ρατσισμού στο Περιστέρι πέφτει θύμα επίθεσης ομάδας, η οποία την έσυρε βίαια σε παρακείμενη οικία,

όπου τη χτύπησαν με πρωτοφανή αγριότητα και αποπειράθηκαν να την πνίξουν. Την ίδια μέρα στη βουλή ΣΥΡΙΖΑ και τα κόμματα της κυβέρνησης ψηφίζουν το νέο Μεταναστευτικό Κώδικα που οριστικά απομακρύνει την απόδοση ελληνικής ιθαγένειας από παιδιά της λεγόμενης 'δεύτερης γενιάς μεταναστών', που είτε έχουν γεννηθεί είτε κάνει όλο το σχολείο στην ελλάδα.

Στις **24 Φεβρουαρίου** 10 μήνες φυλάκιση (με αναστολή, πάντα) σε οδηγό λεωφορείου που κατέβασε αφρικανούς επιβάτες.

Στις **28 Φεβρουαρίου** ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ νουθετεί την ελληνική κυβέρνηση για ένα οριστικό και ουσιαστικό (πια!) χτύπημα κατά του παρεμπορίου. Θυμηθείτε το αυτό: "Ας πάμε να το

'χτυπήσουμε' στα σημεία εισόδου της χώρας, εκεί που μπαίνουν τα παράνομα προϊόντα, να πάμε στις αποθήκες." Όπως και το άλλο. Οι δημοτόμπατσοι που θα κυνηγάνε μετανάστες τους καιρούς της κυβερνώσας αριστεράς πιθανότατα δεν θα αλλάξουν καν χρώμα στολών ούτε για το ξεκάρφωμα.

Στις **4 Μαρτίου** ο εκπρόσωπος Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ Πάνος Σκουρλέτης παραίνεσε δημοσίως να διωχθούν οι εγκληματικές πράξεις της χρυσής αυγής αλλά όχι και οι ιδέες της (το πιάσαμε!).

Στις **6 Μαρτίου** τρεις μετανάστες που επέβαιναν σε ταχύπλοο σκάφος τραυματίστηκαν όταν λιμενικοί πυροβόλησαν προκειμένου να ακινητοποιήσουν και να συλλάβουν τον διακινητή τους

μεταξύ 11.30 και 12.00 το πρωί της Πέμπτης στη θαλάσσια περιοχή μεταξύ Χίου και

Οινουσσών. Πληροφορίες αναφέρουν ότι πρόκειται για πρόσφυγες από τη Συρία, μία 19χρονη, έναν 30χρονο και έναν 45χρονο, οι οποίοι έχουν τραυματιστεί ελαφρά. Ο νέος αρχηγός του λιμενικού, αρκετά έξυπνα, δεν ζητάει συγγνώμη. Πέντε μέρες αργότερα (11/03), νέο ναυάγιο στα βόρεια της Σύμης με έναν νεκρό μετανάστη και τρεις αγνοούμενους. Επτά μέρες αργότερα (18/03), νέο ναυάγιο στο ακρωτήρι Κόρακας της Μυτιλήνης με 7 νεκρούς μετανάστες, 2 αγνοούμενους και 8 διασωθέντες. Εκείνη τη μέρα, όμως, γίνεται και το αποφασιστικό βήμα από πλευράς λιμενικού: ανακοινώνεται ότι οι λιμενικοί θα εκπαιδεύονται σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Στις **6 Μαρτίου**, πάλι, έρευνα στο ΒΗΜΑ δημοσιεύεται με το στοιχείο ότι 3 στους 10 μαθητές έχουν ασκήσει βία στα σχολεία της χώρας, εις βάρος συμμαθητών τους με διαφορετική καταγωγή. Εικάζουμε ότι η έρευνα αναφέρεται μόνο σε σωματική βία...

Στις **13 Μαρτίου** γύρω στους 100 μετανάστες από το Μπαγκλαντές διαδηλώνουν στη Μανωλάδα για το γεγονός ότι παραμένουν απλήρωτοι για μήνες και τους απειλούν οι έλληνες-αφεντικά τους με συνεχή βία. Αναμφισβήτητα, η πρώτη εργατική διαδήλωση στην ελλάδα για το 2014 που καθιερώνει την εξής καινοτομία: δεν καταριέται την τρόϊκα αλλά τα πολύ συγκεκριμένα αφεντικά της. Τυχαίο; Δε νομίζουμε.

Στις 18 Μαρτίου κάτοικοι των χωριών Αμύκλες και Τραπεζοντή εξεγείρονται ενάντια στους τσιγγάνους. Οι μηνύσεις εναντίον τους προπορεύονται των επιθέσεων με καραμπίνες. Τα τοπικά ΜΜΕ δημιουργούν κλίμα πογκρόμ και οι έφοδοι αστυνομικών στους κοντινούς καταυλισμούς γίνονται καθημερινότητα.

Στις 21 Μαρτίου ο Παναγιώτης Μπαλτάκος, σύμβουλος του πρωθυπουργού, γενικός γραμματέας της κυβέρνησης και εμπνευστής της αποσυρμένης διάταξης του μεταναστευτικού νομοσχεδίου που προέβλεπε απέλαση των μεταναστών σε περιπτώσεις ψευδών καταγγελιών τους για ρατσιστική βία εκ μέρους αστυνομικών, δηλώνει και για όποιον τυχόν δεν το κατάλαβε πως «αντι-κομμουνιστής γεννήθηκα και αντι-κομμουνιστής θα πεθάνω».

Την ίδια μέρα, διεθνή ημέρα κατά του ρατσισμού, ο υπουργός προ.πο. Δένδιας ανακοινώνει δημοσίως πως η ελλάδα δίνει μαθήματα αντιμετώπισης του ρατσισμού.

Στις 24 Μαρτίου δολοφονείται ο Κωνσταντίνος Προβιδάκης από 5 άτομα. «Οι συγχωριανοί νόμιζαν ότι έδερναν Πακιστανό και φοβήθηκαν να μπουν στη μέση", λέει ο γιος του θύματος και "Τους είπα: Γιατί, ο Πακιστανός δεν έχει ζωή;», ερώτημα που τίθεται μάλλον ρητορικά.

Το μεσημέρι της 25ης Μαρτίου, εθνικής επετείου των ελλήνων, ο 42χρονος Αλβανός ισοβίτης Ιλίρ Καρέλι (Kudret Kume, το πραγματικό του όνομα) μαχαιρώνει τον 46χρονο σωφρονιστικό υπάλληλο Γιώργο Τσιρώνη στις φυλακές Μαλανδρίνου με αποτέλεσμα τον θάνατο του τελευταίου. Τη στιγμή του μαχαιρώματος ο Καρέλι φώναζε: «Αφού δεν με αφήνετε να δω τη μάνα μου, θα πάρω τη ζωή ενός από εσάς.» Στο σημείωμα που άφησε πίσω

του ο Καρέλι, έγραψε: «Προς την Υπηρεσία Φυλακών του Μαλανδρίνου. Με κρατάτε εδώ μέσα στη φυλακή τσάμπα τόσο καιρό, τόσα πολλά χρόνια, μόνο για κλοπές, χωρίς να έχω σκοτώσει κάποιον, γιατί; Γιατί δεν μου αφήσατε να πάω στο σπίτι μου να βρω ζωντανή τη μάνα μου, γιατί; Γιατί δεν μου αφήσατε να έφκιανα και εγώ μια οικογένεια, γιατί; Είμαι μέσα από το 1997 και δεν χορτάσατε με τα τόσα χρόνια από τη ζωή μου; Μέχρι τώρα έχω βγάλει τα ισόβια και 4 χρόνια με εργασία. Με το λάθος που έχω κάνει δεν μου αξίζανε τόσα πολλά χρόνια και ακόμα συνεχίζετε να με κρατάτε, γιατί; Γιατί τώρα αναγκαστικά πρέπει να πάρω και εγώ μια ζωή από εσάς...Γιατί μου το πήρατε όλη την ζωή μου, γιατί, γιατί... γιατί;». Ο Καρέλι έκτιε ποινές ισοβίων για κλοπές και διακίνηση μικροποσοτήτων ναρκωτικών.

Στις26 Μαρτίου στελέχη της Αστυνομίας σχολιάζουν στο ΒΗΜΑ για περίπτωση επίθεσης εναντίον δύο ατόμων στα Εξάρχεια: «στόχοι της επίθεσης ήταν ένας Αλβανός και ένας Ασιάτης που φέρεται να επιδίδονταν σε λαθρεμπόριο τσιγάρων αλλά πιθανόν και ναρκωτικών στην πλατεία Εξαρχείων. Ο ένας εξ αυτών, ηλικίας περίπου 40 ετών, βρέθηκε χτυπημένος κοντά στην οδό Πατησίων λίγη ώρα αργότερα. Μίλησε για ξυλοδαρμό του από τους μασκοφόρους σε μια γειτονική πολυκατοικία. Δεν θέλησε όμως να προχωρήσει σε άλλη ενέργεια ή καταγγελία». Ωστόσο, σύμφωνα με άλλες πηγές, το πρόβλημα είναι πιο σύνθετο με τη σύγκρουση αντιεξουσιαστών με Αλβανούς που επιχειρούν κυρίως να ελέγξουν την πιάτσα του λαθρεμπορίου στα μπαρ του κέντρου της Αθήνας. Υπενθυμίζουμε ένα άσχετο γεγονός: Στις 24 Φεβρουαρίου βγήκε άλλο ένα βιντεάκι από τον πυρήνα Νίκαιας στη δημοσιότητα όπου τα μέλη του πυρήνα τραγουδούσαν: "Τους βλέπετε αυτούς - Τους λένε Αλβανούς. Τα ρούχα μου θα ράψω με δέρματα από αυτούς. Τα σπίτια μας θα βάψουμε με αίμα από αυτούς." (σύνθημα κοινώς γνωστό και από τα ΟΥΚ στην παρέλαση τον Μάρτιο του 2010).

Στις 27 Μαρτίου, ο Καρέλι θα βρεθεί νεκρός στο κελί του στη Νιγρίτα Σερρών. Από τα ελληνικά μέσα άρχισαν να βγαίνουν με το σταγονόμετρο πληροφορίες μέχρι που αλβανοί ιατροδικαστές και ΜΜΕ ανέλαβαν να διαδόσουν στοιχεία για την υπόθεση. Σύμφωνα με την έκθεση των αλβανών ιατροδικαστών, λοιπόν (που μετέπειτα μεταφράστηκαν τμήματα της μόνον στα ελληνικά): «διαπιστώθηκαν σοβαρά τραύματα στο κεφάλι του θύματος, κατάγματα στα πλευρά, απουσία νυχιών, σπασμένα πέλματα ποδιών καθώς και ότι τα χέρια του ήταν καμένα και αλυσοδεμένα. [...] Οι βασανιστές προσπάθησαν να του κόψουν και τα γεννητικά όργανα.» Συνελήφθησαν 14 σωφρονιστικοί υπάλληλοι των φυλακών Νιγρίτας για τον βασανισμό και τον θάνατο του Καρέλι, ενώ ο πρόεδρος των φρουρών των φυλακών Νιγρίτας Χάρης Κονσολίδης, σε μια στιγμή ... επιβεβαίωσης πως οι θύτες-βασανιστές-δολοφόνοι είχαν ψυχολογικά προβλήματα, ανακοινώθηκε ότι νοσηλεύεται από τα τέλη Μαρτίου στην ψυχιατρική κλινική του Νοσοκομείου Σερρών. Λίγες μέρες μετά, η ομάδα 'Μηδενιστές – Συμμορίες Εκδίκησης' χτυπάει με χειροβομβίδα αυτοκίνητο σωφρονιστικού στο Αιγάλεω.

Στις 28 Μαρτίου αθωώνονται από δικαστήριο οι 7 αστυνομικοί της ομάδας ΔΙΑΣ για ξυλοδαρμό και κλοπές κατά μεταναστών (το καλοκαίρι του 2011 στον άγιο παντελεήμονα). Οι αστυνομικοί που κατηγορούνται για απλές σωματικές βλάβες από κοινού κατά συρροή και για κλοπή, αρνήθηκαν τις κατηγορίες κι υποστήριξαν ότι «οι ισχυρισμοί των κατηγορουμένων ότι ξυλοκοπήθηκαν ή ότι έπεσαν θύματα κλοπής έγιναν προκειμένου να εκμεταλλευθούν το ειδικό νομικό καθεστώς προστασίας μη έκδοσης από την χώρα για όσους αλλοδαπούς προχωρούν σε τέτοιου είδους αναφορές».

Το υλικό που προέκυψε από τους τρεις πρώτους μήνες αποδελτίωσης του 2014 αρχικά σε 4 κι έπειτα σε 3 καθημερινές εφημερίδες, ψάχνοντας για υλικό που σχετίζεται με τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τον αντισημιτισμό στην ελλάδα, απέφερε στα ημερολόγια ρατσισμού του πρώτου τριμήνου γύρω στα 500 άρθρα. Από αυτά για το κείμενο που γράφουμε εδώ χρησιμοποιήσαμε λίγο παραπάνω από 150 άρθρα, δηλαδή ουσιαστικά το 1/3 το υλικού που μαζέψαμε. Αφήσαμε δηλαδή απ' έξω πολλά περιστατικά (π.χ. επιχειρήσεις 'Ξένιου Δία', άλλες ανεξιχνίαστες δολοφονίες μεταναστών που συνδέονται

από τους μπάτσους με το συνήθες 'ξεκαθάρισμα λογαριασμών', νομικές εξελίξεις στο θέμα δίωξης της χ.α. επιχειρήσεις εναντίον μικροπωλητών έξω από την ΑΣΟΕΕ κτλ) ή άλλα που συνδέονται με τη συνήθη εγκληματοποίηση των μεταναστών στην ελλάδα από τα ΜΜΕ, περιστατικά τα οποία εντάσσονται στα ημερολόγια ρατσισμού λόγω της "απλής" έμπνευσης που έχουν τα ελληνικά ΜΜΕ να τονίζουν πάντοτε την καταγωγή δραστών αδικημάτων όταν πρόκειται για μη-έλληνες, ενώ να την αποκρύβουν συνήθως όταν αναφέρονται σε έλληνες. Αυτό από μόνο του σαν στοιχείο εφοδιάζει όσους από εμάς κάνουν αποδελτίωση με κάποια παραπάνω καχυποψία, όταν διαβάζουμε ελληνικά μίντια μιας και προσπαθούμε να προσαρμοστούμε και στο πως παράγονται οι ειδήσεις. Εδώ είναι κι ένα άλλο αυτονόητο γύρω από το ποια πραγματικότητα απεικονίζουν οι καθημερινές εφημερίδες, την οποία την δηλώνουμε και ρητά από εδώ. Αυτή η πραγματικότητα είναι των εφημερίδων, καλλωπισμένη και κρυμμένη όσο πρέπει για να μην βγαίνουν κάποια από τα χειρότερα πράγματα προς τα έξω.

Μια άλλη έλλειψη που εντοπίσαμε επιβεβαιωτικά σε σχέση με τον ισχυρισμό μας αυτόν και δύσκολα μπορεί να παρακαμφθεί από τα ημερολόγια ρατσισμού είναι η εξής: μολονότι οι εν λόγω καθημερινές εφημερίδες σπάνια καλύπτουν γεγονότα που αποκαλύπτουν τα ρατσιστικά αισθήματα των κατοίκων της ελλάδας, συμβουλευτήκαμε και άλλα ελληνικά μέσα για να σας δώσουμε μια τέτοια γεύση αλλά και για να μην παρεξηγήσει κανείς τα πράγματα, νομίζοντας πως το πρόβλημα του ελληνικού ρατσισμού πηγάζει από το κράτος και όχι τους κατοίκους της όμορφης αυτής χώρας.
Τέλος, αν και παρά την ανάγνωση του παραπάνω κειμένου υπάρχει η απορία του τι συνδέει όλα τα παραπάνω περιστατικά, εμείς απαντάμε με τον εξής τρόπο: ένα περισσότερο ή λιγότερο ορατό νήμα που καταδεικνύει την περιφρούρηση της εθνικής (κ)ενότητας των δολοφόνων ελλήνων, από την κρατική χάραξη πολιτικής στα σύνορα και το πνίξιμο κάποιων δίχως ονόματα 'ξένων' μέχρι την κοινωνικά απολύτως νομιμοποιημένη μορφή αυτοδικίας του εθνο-τσαμπουκά, από την δολοφονία ενός κρατούμενου Αλβανού μετανάστη μέχρι την δολοφονία ενός "επειδή έμοιαζε με Πακιστανό". Όλα αυτά δεν έτυχε να συμβούν μέσα σε ένα πυκνό τρίμηνο αλλά μάλλον το αντίστροφο συμβαίνει: το πυκνό αυτό τρίμηνο είναι το καθαρό και ταυτόσημο αποτύπωμα της ελληνικής ιδεολογίας και των καθημερινών θυμάτων της.

Είναι καλό να τονίσουμε εδώ ότι τα παραπάνω περιστατικά έλαβαν χώρα στην ελλάδα, κατά το πρώτο από τα δύο τρίμηνα στα οποία το ελληνικό κράτος είχε την προεδρία της Ε.Ε., πράγμα που σημαίνει ότι υπήρχε μια παραπάνω προσοχή, ώστε να μην εκτεθεί η χώρα στα μάτια των ευρωπαίων εταίρων ως ρατσιστικός βόθρος που είναι. Από την άλλη, η προεδρία στην Ε.Ε. επηρέασε την ειδησεογραφία, εμφανίζοντας πάνω από μια ντουζίνα άρθρα σε καθημερινές εφημερίδες που εστίαζαν στο πόσο «πρόβλημα» είναι η μετανάστευση για την ελλάδα, αλλά και την ευρώπη.

Αυτό είναι και ένα από τα συμπυκνωμένα νοήματα – δεν υπάρχει ρατσισμός σε αυτή τη χώρα, ο ναζισμός αντιμετωπίστηκε μια και καλή – που μπορούν να βγουν σε πολλά από τα παραπάνω περιστατικά: ο Ιρανός πρόσφυγας που του έκοψαν το αυτί απελαύνεται, ενώ οι δράστες απολαμβάνουν το ακαταδίωκτο, ο αρχηγός του λιμενικού ζητάει συγγνώμη για το Φαρμακονήσι και διώχνεται από το σώμα. Η αριστερά συνολικότερα μπορεί να ταυτιστεί με τα παραπάνω κρατικά προτάγματα ("δεν υπάρχει ρατσισμός στην ελλάδα!") και μέσω της απουσίας οποιασδήποτε αντίδρασης της, αν όχι του σιγονταρισμάτος κιόλας, απέναντι στην ανακάλυψη και την αντιμετώπιση του προβλήματος "ρομά", όπως αυτό επιβεβαιώνεται και επανεπιβεβαιώνεται σε κάθε τρίμηνο της ελληνικής καθημερινότητας.

Ένα άλλο, πιο μερικό, συμπέρασμα που μπορεί να βγάλει κανείς / καμιά τόσο στην περίπτωση της αποπομπής του αρχηγού του λιμενικού όσο και στην δολοφονία του Αλβανού κρατούμενου Καρέλι είναι ότι αυτό το κράτος στα νότια των βαλκανίων, παρά την όποια μεταπολίτευση πέρασε από πάνω του, διατήρησε στο ακέραιο ένα εμφυλιοπολεμικό στοιχείο: αυτός της δεξιάς εθνικόφρονης εκδικητικότητας που δεν ανέχεται να υφίστανται να λέγονται και να γίνονται κακά πράγματα στην αυλή της και η οποία τόσο αυτονόητα και τόσο δεδομένα θα περάσει στην αντεκδίκηση για να 'καθαρίσει το όνομα της'.

Ένα τρίτο συμπέρασμα είναι αυτό που έχει να κάνει με τις συλλήψεις των χρυσαυγιτών, τον περασμένο Οκτώβρη και με το ποιος ωφελείται πολιτικά από αυτές τις συλλήψεις και, κατ' επέκταση, του πόσο κενές ενδιαφέροντος για κάποιον ... φασισμό ήταν οι κρατικές πρωτοβουλίες του περασμένου Οκτώβρη.
Με την απόσταση του εξαμήνου που μας χωρίζει απ' αυτές, διαπιστώνουμε ότι οι διεκδικητές των νεοναζί ψηφοφόρων της χρυσής αυγής είναι πολλοί. Το ελληνικό κράτος (π.χ. συλλήψεις στα νοσοκομεία) όσο και η αριστερά του (π.χ. νουθεσία για το χτύπημα στο παρεμπόριο) προσπαθούν να πάρουν και αυτοί ένα κομμάτι από την φασιστόπιτα όπως είδαμε. Πράγμα που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αυτή η κοινωνία και οι εκπρόσωποι της έχουν φασιστικοποιηθεί αρκετά, ώστε οι νεοναζί να αποτελούν απλώς το καθαρό σύμπτωμα της ελληνικής πραγματικότητας, δηλαδή την κορυφή του παγόβουνου. Αν είναι, λοιπόν, να λέμε πως παλεύουμε τον ελληνικό φασισμό στον 21ο αιώνα, μάλλον είναι το ίδιο το παγόβουνο που θέλει σπάσιμο παρά η κορυφή του.

Antifa Negative, 05/2014.